

Dušan Ludvik | Oda vetru

Na ostrih grebenih naših gorá in daljnjih pogorij,
na valih našega morjá in daljnjih morij,
trgaš svoj plašč, razpet od obzorij do obzorij!

Iz davnine v trudno sedanjost veješ,
v začudenih otroških očeh povesti greješ —
o, še enkrat rad sanjal bi z vami,
vi neomadeževani, o lepi kraljični v zakletem gradu,
poslušal s pritajenim dihom povest o zlatem zakladu,
o palčkih, ki zvestó ga čuvajo pod gorami!

Polna prgišča odpiraš: kakor žanjica razvezane snope
razsipavaš iskreče se, zvoneče sinkope
večne Simfonije zapravljivo.
Ob zvezdnih večerih lovimo jih. Kot mehko predivo
tkemo v dolgo, sanjavo melodijo zvok za zvokom,
prebirajoč jih z željnimi prsti kot z goselnim lokom.

O, pesem vetra iz daljine —
kaj poje tvoje srce iz zvonovine?